

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.329 van 2 juli 2026
in de zaak A. 241.913/VII-42.519**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Henri Jasparlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.247 van 2 april 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.027 van 17 september 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2026.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Oriane Todts, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 6 september 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Op 12 oktober 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient op 16 november 2023 tegen de voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 2 april 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/57, 39/59, 39/65, 39/76, 48/3, 48/5, 48/6, 48/9 en 57 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95), van “de artikelen 12 en vlg.” van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’ (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het recht van verdediging en van de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek.

5. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat zijn advocaat daags voor de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen via J-BOX een aanvullende nota heeft ingediend, waarin werd uitgelegd dat verzoekers vader dood werd teruggevonden en waarbij foto’s werden gevoegd. Verzoeker acht deze elementen “van hoger belang” vermits zijn situatie werd beoordeeld in de aanvankelijk bestreden beslissing. Volgens verzoeker is artikel 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden doordat geen rekening werd gehouden met de aanvullende nota, die voor de sluiting van het debat werd ingediend. Verzoeker acht ook de artikelen 149 van de Grondwet en

39/65 van de vreemdelingenwet geschonden omdat het bestreden arrest geen motieven bevat over de nieuwe elementen.

6. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/6 en 48/9 van de vreemdelingenwet schendt door verzoekers bijzondere procedurele noden niet te erkennen. Omdat volgens de website van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) bepaalde *protection officers* een speciale opleiding hebben genoten in genderkwesties, had verzoekers advocaat vóór het persoonlijk onderhoud op het CGVS gemeld dat verzoeker wenste te praten over zijn seksuele geaardheid. Indien het CGVS echter niet voorziet in een specifieke opleiding over genderkwesties, zoals de verwerende partij ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen liet gelden, dient te worden vastgesteld dat dit lijnrecht ingaat tegen de aanbevelingen van de UNHCR in “Richtsnoer nr. 9”. De verwerende partij staft haar blote bewering dat deze problematiek mee vervat zit in de basisopleiding van *protection officers* niet met stukken.

Verder voert verzoeker aan dat zijn advocaat na het persoonlijk onderhoud duidelijk heeft gewezen op communicatieproblemen tussen de *protection officer* en verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent artikel 19, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 met de opmerking dat verzoekers advocaat gedurende het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen heeft gemaakt over de vraagstelling: de advocaat mag immers niet tussenkomen tijdens het gehoor maar pas op het einde ervan.

Verzoeker besluit dat artikel 48/9 van de vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 57/5^{quater} van die wet, op een te restrictieve wijze wordt geïnterpreteerd door de opmerkingen van verzoekers advocaat zowel voor als na het persoonlijk onderhoud niet in acht te nemen en vervolgens geen bijzondere procedurele noden toe te kennen aan verzoeker.

7. In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd geschonden, vermits verzoeker niet (tijdig) ervan op de hoogte werd gesteld dat werd getwijfeld aan zijn verklaringen, namelijk over de werkzaamheden van verzoekers vader voor H.A., en dat geen geloof werd gehecht aan de band tussen beide mannen. Uit het administratief dossier blijkt dat deze elementen nauwelijks werden onderzocht.

Door de rol van de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud en de samenwerkingsplicht die op de verwerende partij rust te minimaliseren, past de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en artikel 48/6 van de vreemdelingenwet op een verkeerde wijze toe.

8. In een vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij heeft verwezen naar het EASO- rapport “*Country Guidance*” van januari 2023 en het risicoprofiel van (familieleden van) personen die gelieerd waren aan het voormalige regime in Afghanistan. Door de neergelegde informatie te bestempelen als “van louter algemene aard” en geen rekening te houden met de context betreffende profielen die vervolging riskeren die erin wordt geschetst, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet.

9. In een vijfde middelonderdeel voert verzoeker aan dat in het bestreden arrest geen onderscheid wordt gemaakt tussen de gepercipieerde verwestering van de verzoeker en zijn werkelijke verwestersing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich op factoren die verband houden met verzoekers daadwerkelijke verwestersing en verwacht van verzoeker dat hij zou aantonen dat de perceptie van de autoriteiten was gebaseerd op acties van zijn kant, zodat volgens verzoeker de werkingssfeer van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt miskend.

Verder verwacht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij het onderzoek naar de kwaliteit van het politieke activisme van verzoeker, het begrip “politieke overtuiging”, dan wel behoren tot een “specifieke sociale groep” met de noodzaak van het onderzoek naar een politiek profiel of sociale groep dat hem door de autoriteiten kan worden toegeschreven. Verzoeker citeert de wettelijke definities van deze begrippen en houdt voor dat uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening houdt met de perceptie dat verzoeker dusdanig verwesterd zou zijn. Bovendien is de beoordeling in het bestreden arrest gebaseerd op de premisse dat een beperkt politiek profiel, dan wel het deels behoren tot een specifieke sociale groep, geen vrees voor vervolging kan rechtvaardigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderbouwt niet of geeft op basis van objectieve informatie niet aan dat een lager politiek profiel of het deels behoren tot een specifieke sociale groep niet zou kunnen leiden tot een vrees voor vervolging door de Afghaanse *de facto* autoriteiten.

Nochtans komt volgens verzoeker uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren dat terugkeerders uit Europa vervolging riskeren omwille van hun gepercipieerde verwestersing. Het loutere feit dat verzoeker inmiddels twee jaar in Europa verblijft, volstaat voor de Afghaanse bevolking en de taliban om te besluiten dat verzoeker verwesterd is, en dat hij zich niet langer gedraagt als “een goede moslim”. Het bestreden arrest schendt derhalve artikel 48/3, § 4 en § 5, van de vreemdelingenwet.

10. In een zesde middelonderdeel voert verzoeker aan dat het bestreden arrest de draagwijdte van artikel 3 EVRM miskent door te stellen dat een mogelijke schending van deze bepaling slechts moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft artikel 3 EVRM immers een absoluut karakter. Dit houdt in dat als de Belgische autoriteiten, dus ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kennis krijgen van feiten waaruit blijkt dat de betrokkene in geval van terugkeer naar het

land van bestemming een risico loopt op slechte behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM, zij op grond van deze verdragsbepalingen dat risico ambtshalve moeten onderzoeken.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

11. Naar luid van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet kunnen de partijen tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en worden niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit de debatten geweerd.

Het bestreden arrest vermeldt naast verzoekers beroepsschrift enkel een “aanvullende nota” van de verwerende partij. In het proces-verbaal van de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 februari 2024 wordt melding gemaakt van de “aanvullende nota’s” (in het meervoud) waarvan de partijen kennis hebben en waarop zij de mogelijkheid krijgen te reageren. Het rechtsplegingsdossier bevat ook een aanvullende nota van verzoeker van 27 februari 2024, dus daags voor de terechtzitting, bestaande uit een nota als dusdanig en vijf foto’s

Artikel 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet verplicht er de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe in zijn arresten telkens een lijst van alle door de partijen ingediende nota’s en stukken op te nemen. Verder blijkt uit niets dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers aanvullende nota van 27 februari 2024 niet als dusdanig zou hebben aanvaard of uit het debat zou hebben geweerd.

12. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een

vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

In verzoekers aanvullende nota van 27 februari 2024 staat te lezen dat verzoeker, “[m]et het oog op de zitting van 28 februari 2024, aanvullende elementen [wenste] neer [te] leggen in verband met zijn problemen omwille van de tewerkstelling van zijn vader”. Het zou gaan om vier foto’s van verzoekers vader in het ziekenhuis en één foto van het “doodattest” van verzoekers vader, opgesteld door het ziekenhuis.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest dat verzoeker aanvoert “bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden vervolgd omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader voor [H.A.] enerzijds en omwille van zijn homoseksuele geaardheid anderzijds”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist op zich niet “de werkzaamheden van verzoekers vader tijdens de oorlog tegen de taliban voor 2001 onder [H.A.]” maar hij oordeelt verder op concreet gemotiveerde wijze dat “verzoeker niet aannemelijk [maakt] dat zijn vader nadien nog voor [H.A.] werkte en met hem een hechte vriendschapsband onderhield” en dat verzoekers opmerkingen over het persoonlijk onderhoud op het CGVS en de in het beroepschrift aangehaalde informatie over de persoon van H.A. “geenszins de ongeloofwaardigheid van zijn bewering als zou

zijn vader voor [H.A.] hebben gewerkt tot aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021 kunnen ombuigen”.

De door verzoeker aangevoerde problemen omwille van de (vroegere) tewerkstelling/werkzaamheden van zijn vader, worden uitgebreid beantwoord met de bovenstaande overwegingen en met het finale oordeel dat verzoeker geen van de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing op dienstige wijze weerlegt, waardoor deze motieven overeind blijven en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift tot cassatie enkel dat in zijn aanvullende nota van 27 februari 2024 “werd [...] uitgelegd dat de vader van eiser [...] dood [werd] teruggevonden”, hetgeen toen recent zou zijn gebeurd, en dat “[f]oto’s werden bijgevoegd”. Met dergelijke algemene verwijzing naar foto’s van zijn overleden vader maakt verzoeker niet aannemelijk dat het vermelden van deze elementen in het bestreden arrest tot een andere beoordeling zou hebben kunnen leiden van de vraag of verzoeker al dan niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader tussen 2001 en de machtsovername door de taliban in augustus 2021 heeft gewerkt voor H.A. en met hem bevriend was. Verzoeker toont niet aan dat het voorgehouden motiveringsgebrek de strekking van het bestreden arrest kan hebben beïnvloed.

Tweede middelonderdeel

13. Op grond van artikel 48/9 van de vreemdelingenwet heeft de verzoeker om internationale bescherming de mogelijkheid om “de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”. De ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS “beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en

voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde procedurele noden:

“In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. In dit verband staat te lezen als volgt:

‘Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.’

Verzoeker merkt in dit verband in het verzoekschrift op dat hij door middel van een e-mail van zijn advocaat d.d. 22 september 2023 [...] wel degelijk een nood aan bijzondere procedurele behoeften heeft uitgedrukt. Verder voert verzoeker aan dat zijn advocaat twijfelde of de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 september 2023 wel een opleiding heeft genoten in genderkwesties, te meer daar uit een informeel gesprek bleek dat de *protection officer* die dag insprong voor een zieke collega. Verzoeker verwijst tevens naar de notities van zijn advocaat [...] waaruit volgens hem het onbehagen blijkt van de *protection officer*, onder meer door de formulering van de vragen, de uitdrukking door de *protection officer*, de aarzelingen, het herformuleren, het stamelen, enzoverder. Verzoeker hekelt dat dit niet is opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud zoals deze zijn terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker meent ook dat de tolk die hem bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op bepaalde momenten heeft aangegeven dat het voor hem moeilijk was om uit te leggen wat verzoeker hem vertelde. Wat betreft het feit dat verzoeker geen kopie vroeg van de notities van het persoonlijk onderhoud wijst hij erop dat dit uit angst was dat deze notities in handen zouden kunnen vallen van een maatschappelijk assistent of een landgenoot. Vervolgens verwijst verzoeker naar de website van het CGVS, de richtsnoeren van UNHCR in verband met verzoeken gebaseerd op een genderthema en de artikelen 15 en 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 [...]. Verzoeker hekelt dat de

voorwaarden die in de voormelde rechtsbepalingen en richtsnoeren worden geschetst *in casu* niet werden voldaan. De *protection officer* schetste immers op geen enkel ogenblik een geruststellend kader om te benadrukken dat noch hijzelf, noch de tolk er waren om hem te beoordelen, doch nam verzoeker naar eigen zeggen zowel op basis van verbale als non-verbale uitdrukkingen het onbehagen van de *protection officer* waar, hetgeen zijn advocaat ook benadrukte op het einde van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker slaagt er met het voormeld betoog in het verzoekschrift echter niet in om aan te tonen dat er bijzondere procedurele steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Verzoeker meent dat hij zijn asielrelaas in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, niet of onvoldoende op een samenhangende en coherente wijze uiteen kon zetten. Verzoeker laat echter na om in het verzoekschrift verdere concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt er zich toe in het algemeen te verwijzen naar het vermeende gebrek aan opleiding van de *protection officer* en de tolk en de bewering dat het persoonlijk onderhoud niet was afgestemd op zijn profiel.

In dit verband merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden. Er blijken geen communicatieproblemen, misverstanden of onbehagen met betrekking tot de uitwisseling tussen verzoeker en de *protection officer*, of tussen verzoeker en de tolk. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud zelf geen opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud en de uitwisseling tussen hemzelf, de *protection officer* en/of de tolk. Zijn advocaat liet op het einde van het persoonlijk onderhoud als volgt optekenen: ‘(...) Daarnaast weet ik niet of u een speciale vorming heeft gevolgd ten aanzien van LGBT verzoekers, maar ik heb het gevoel dat u niet altijd comfortabel was wanneer u vragen moest stellen over zijn homoseksualiteit. Als het moeilijk was voor u om het goede woord te vinden om de vraag te stellen, dan kan ik mij inbeelden dat het voor mijnheer die Afghaan is zeker niet gemakkelijk is om over zijn emoties te praten. Ik denk dat we echt rekening moeten houden met de Afghaanse culturele context, dat ze niet gewoon zijn om over emotie in het algemeen te praten. Maar ik heb wel het gevoel dat hij voldoende informatie gaf over H.(...) en zijn relatie. Ik weet niet of de besefwording voldoende was, maar het was misschien omwille van de culturele context.’

[...]. De Raad stelt vast dat hieruit niet kan blijken dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud (communicatie)problemen zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt verzoekers advocaat te erkennen dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielrelaas uiteen te zetten en wijt zijn advocaat eventuele hiaten in verzoekers verklaringen niet aan slechte omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad merkt in dit verband nog op dat de commissaris-generaal ter terechtzitting aangeeft dat elke *protection officer* een gender-gerelateerde basisopleiding krijgt.

Voorts dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten

worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer*, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, van bij aanvang van het onderhoud wel degelijk de vertrouwelijkheid van het gesprek onderstreepte, de rol van zowel hemzelf als de tolk uiteenzette en het verloop van de procedure schetste [...]. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nog dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Afghaanse samenleving [...]. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de gestelde vragen niet afgestemd waren op zijn profiel, merkt de Raad nog op dat verzoeker noch zijn advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud opmerkingen maakten met betrekking tot de vraagstelling. Op het einde werd hen uitdrukkelijk de kans geboden iets toe te voegen en de advocaat heeft toen meegedeeld wat hierboven geciteerd wordt. Zoals reeds gesteld, blijken hieruit geen communicatieproblemen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de nota's van verzoekers advocaat met betrekking tot zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS [...], merkt de Raad op dat het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen, waardoor deze nota's niet zonder meer een objectieve bron uitmaken. Bij gebrek aan volledige objectiviteit zijn deze nota's dus niet van die aard dat zij de vaststellingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op het persoonlijk onderhoud dat is opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het enkele feit dat de *protection officer* voor een vraag even moest zoeken naar de juiste formulering ervan (zoals het geval zou zijn geweest voor één vraag volgens de nota's van verzoekers advocaat) niet kan blijken dat de *protection officer* ongemakkelijk, niet onderlegd of niet objectief zou zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud. Gezien voormelde vaststelling meent de Raad dan ook dat de vermeende problemen tijdens het persoonlijk onderhoud die verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift geen verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er bijzondere procedurele steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.”

In de mate dat verzoeker thans zijn kritiek herhaalt dat zijn advocaat op voorhand had gemeld dat verzoeker wenste te praten over zijn seksuele geaardheid en in de mate dat wordt getwijfeld aan het opleidingsniveau van de betrokken *protection officer* inzake genderkwesties, toont hij geen schending aan van artikel 48/6 of artikel 48/9 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de aanbevelingen van de UNHCR inzake het voorzien in een specifieke opleiding betreffende genderkwesties voor *protection officers* van het CGVS, doch de *Guidelines* van de UNHCR hebben geen bindende kracht in het Belgische recht. Een eventuele schending ervan kan op zich dan ook niet worden ingeroepen tegen het bestreden arrest.

Voor zover verzoeker met zijn kritiek het bestaan van bijzondere procedurele noden herhaalt, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt als feitenrechter immers soeverein over het bestaan van de door verzoeker voorgehouden bijzondere procedurele noden.

14. Uit het dossier van de zaak blijkt dat verzoekers advocaat het volgende liet noteren na verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS:

“Daarnaast weet ik niet of u een speciale vorming heeft gevolgd ten aanzien van LGBT verzoekers, maar ik heb het gevoel dat u niet altijd comfortabel was wanneer u vragen moest stellen over zijn homoseksualiteit. Als het moeilijk was voor u om het goede woord te vinden om de vraag te stellen, dan kan ik mij inbeelden dat het voor mijnheer die Afghaan is zeker niet gemakkelijk is om over zijn emoties te praten. Ik denk dat we echt rekening moeten houden met de Afghaanse culturele context, dat ze niet gewoon zijn om over emotie in het algemeen te praten. Maar ik heb wel het gevoel dat hij voldoende informatie gaf over H.(...) en zijn relatie. Ik weet niet of de besefwording voldoende was, maar het was misschien omwille van de culturele context.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande:

“De Raad stelt vast dat hieruit niet kan blijken dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud (communicatie)problemen zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt verzoekers advocaat te erkennen dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielrelaas uiteen te zetten en wijt zijn advocaat eventuele hiaten in verzoekers verklaringen niet aan slechte omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud.”

In het licht van deze overwegingen, maakt verzoeker met zijn kritiek dat het bestreden arrest de draagwijdte van de notities van het persoonlijk onderhoud miskent, geen schending aannemelijk van de artikelen 48/9 en 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat hij niet vermag zelf de beoordeling over te doen van de door verzoekers advocaat gemaakte opmerkingen bij de notities van het CGVS.

15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat, in zoverre verzoeker hekelt dat de gestelde vragen niet waren afgestemd op zijn profiel, noch verzoeker noch zijn advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud opmerkingen heeft gemaakt met betrekking tot de vraagstelling.

Al bepaalt artikel 19, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 inderdaad dat de advocaat niet tussenkomt tijdens het gehoor (maar wel de mogelijkheid heeft om mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor), dit doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststelling in het bestreden arrest dat verzoeker zelf ook geen opmerkingen maakte. Deze feitelijke vaststelling houdt dan ook geen schending in van het voornoemde artikel 19, § 2.

Derde middelonderdeel

16. De in artikel 48/6, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde samenwerkingsplicht, waaraan verzoeker refereert, staat er niet aan in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats rust op de verzoeker om internationale bescherming, die zelf alle essentiële elementen dient aan te brengen voor de beoordeling van zijn beschermingsverzoek.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 heeft enkel betrekking op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die de verzoeker om internationale bescherming heeft afgelegd. Er bestaat evenwel geen wettelijke

bepaling die de *protection officer* of het CGVS ertoe verplicht om de verzoeker om internationale bescherming attent te maken op gebeurlijke twijfels over zijn verklaring of hem te confronteren met een gebrek aan detaillering en/of aannemelijkheid van de elementen waarop zijn asielaanvraag is gebaseerd.

Met de kritiek dat hij niet (tijdig) ervan op de hoogte werd gesteld dat werd getwijfeld aan en/of dat geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen, toont verzoeker geen schending aan van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Vierde middelonderdeel

17. Verzoeker richt zich in dit middelonderdeel tegen de volgende overwegingen in het bestreden arrest:

“In zoverre verzoeker verwijst naar het rapport EASO ‘*Country Guidance*’ van januari 2023 en het risicoprofiel dat (familieleden van) personen die gelieerd waren aan het voormalige regime, dient te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande en de motieven van de bestreden beslissing, in gebreke.”

Anders dan verzoeker voorhoudt, beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet tot het bestempelen van de bijgebrachte informatie als zijnde “van louter algemene aard”, zonder rekening te houden met de context van profielen die de vervolging riskeren die erin wordt geschetst. Er wordt in het bestreden arrest meermaals op gewezen dat de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade moet worden geïndividualiseerd, geconcretiseerd en aangetoond door verzoeker, doch dat verzoeker te dezen geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren

omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze laatste beoordeling behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter.

Net omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het niet aannemelijk acht dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van elementen eigen aan zijn persoon, kon hij zonder schending van artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet oordelen dat het EASO-rapport “*Country Guidance*” van januari 2023 informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon en bijgevolg niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Vijfde middelonderdeel

18. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt verzoekers voorgehouden “situatie als ‘verwesterde’ Afghaan” en hij wijst erop dat “[b]eschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep”. Hij maakt in punt 2.3.5.3.2 van het bestreden arrest een omstandige analyse van de algemene context in Afghanistan en hij besluit dat “[u]it objectieve informatie [...] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” en dat “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] verwesterd [zal] zijn of een verwestering worden toegedicht”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “komt het aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden”. Na onderzoek van de door verzoeker aangevoerde individuele elementen in punt 2.3.5.3.3 van het

bestreden arrest, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet aantoont dat hij louter omwille van zijn verblijf en activiteiten in België “zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Hij besluit “dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen” en hij stelt nog in punt 2.3.5.3.4 van het bestreden arrest dat “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd)”.

Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging uitdrukkelijk ook in het licht van een toegeschreven en niet enkel een daadwerkelijke verwestering heeft beoordeeld. Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn en dat het aan verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd door de taliban en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

19. Verzoekers kritiek dat de beoordeling in het bestreden arrest zou uitgaan van de premisse dat een beperkt of “lager” politiek profiel, dan wel het

slechts gedeeltelijk behoren tot een specifieke sociale groep, geen vrees voor vervolging zou rechtvaardigen, vormt in wezen kritiek op de juistheid van de in het bestreden arrest gegeven motieven. Met deze kritiek vraagt verzoeker een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is, en toont hij geen schending aan van artikel 48/3, § 4 en § 5, van de vreemdelingenwet.

Zesde middelonderdeel

20. Verzoeker richt zich tegen de volgende overweging in het bestreden arrest:

“Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).”

Noch met het bestreden arrest, noch met de aanvankelijk bestreden beslissing wordt uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel, zodat verzoeker in beginsel geen mogelijke schending kan invoeren van artikel 3 EVRM. Wel stemmen de bewoordingen van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming letterlijk overeen met die van artikel 3 EVRM, zodat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onrechtstreeks toch een toetsing aan artikel 3 EVRM plaatsvindt. In dit verband overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van

het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.”

Bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk en omstandig ingegaan op de risico's voor verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan. Verder gaat verzoeker voorbij aan de bovenstaande concrete beoordeling van “een reëel risico [...] op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon”. Hij zet niet uiteen in welke mate de gemaakte beoordeling op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet niet zou volstaan in het licht van de bewoordingen van artikel 3 EVRM.

Conclusie

21. Het enige middel is in al zijn onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee juli tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams